ŽLUTÁ SMRT

TOMÁŠ SEKERKA

ŽLUTÁ SMRT

—

TOMÁŠ SEKERKA

ŽLUTÁ SMRT

—

TOMÁŠ SEKERKA

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tomáš Sekerka, 2025
Cover © Lukáš Tuma, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-999-7 (pdf)

0.0 VYTRŽENÍ Z NEČINNOSTI

„… proto je Lutea ycterus*, žlutá smrt, nebo prostě jen L-22 jedna z nejnebezpečnějších nemocí, se kterou jsme se kdy setkali. V konečném důsledku může vést – a to nejsem nijak přehnaně pesimistický – ke konci lidského druhu na planetě Zemi. Bůh má, zdá se, krutý smysl pro ironii, vezmeme-li v úvahu, že jedním z největších problémů naší doby bylo přelidnění.“*

„Pane doktore, v čem se podle vás skrývá největší hrozba žluté smrti?“

„Zákeřnost viru spočívá především v jeho klamavém průběhu. Na první pohled se může zdát, že se nešíří exponenciálně jako jiná epidemická onemocnění, ale spíše jako by se vyskytoval náhodně. Pravdou však je, že si jedinec všimne příznaků až dlouho po prvním kontaktu s virem. Vlastně až ve chvíli, kdy už je pozdě. První stádium je totiž asymptomatické a inkubační doba může trvat až několik měsíců. Testy, které máme k dispozici, jsou nespolehlivé, a pokud vím, vy i já můžeme být v tuto chvíli nakažení a nemusíme o tom ani vědět! To je největší hrozba této choroby, slečno Králová. Dál to však nebude o nic lepší. Ve druhém stádiu se objevuje časté močení, zvýraznění žil v důsledku slábnutí pokožky nebo zvýšená chuť k jídlu. Ve třetím se dostaví tolik typický žlutý pigment, horečka, bolesti hlavy a svalů, ale i euforie, či jiné poruchy nálady. To může trvat až čtyřicet dní. Nakonec nemocného

postihne stav hyperaktivity, zvýšeného srdečního tepu, agresivity, ale dokonce i ztráta morálních zábran či svědomí. Právě v tomto posledním stádiu je nemoc nejnakažlivější a postižený nejnebezpečnější."

„Děkuji, doktore. Teď bych se ráda zeptala, jak to vypadá s vakcínou."

„Jistě. Financování výzkumu i samotné Žluté domy jsou kontroverzní téma, nelze ale zpochybnit, že v nich vědci dospěli k výrazným pokrokům. Bohužel od efektivního řešení jsou ještě daleko. Je potřeba si uvědomit, že zde máme co do činění s extrémně rychle mutujícím virem, který se dokáže rychle adaptovat. Jak jistě víte, imunologická odlišnost dětí a seniorů výrazně ovlivňuje jejich imunitní odpověď, což pravděpodobně vysvětluje, proč Lutea ycterus *tyto věkové skupiny nenapadá. Snažíme se tento jev detailně prozkoumat, abychom ho mohli využít při vývoji vakcíny. Jsme však stále v počátcích našeho snažení a současná verze vakcíny dosahuje přibližně třetinové úspěšnosti v zajištění imunity."*

„Chápu dobře, že pokud dostanu vakcínu, mám šanci jedna ku třem, že bude fungovat?"

„Pokud zaplatíte nemalý obnos, zapíšete se do čekací listiny a skutečně na vás dojde řada a vy si vakcínu aplikujete, pak ano, máte šanci zhruba třicet procent."

Seděl jsem ve svém oblíbeném křesle, jediném pohodlném v celém bytě, a sledoval reprízu zpravodajství, původně zamýšlenou jen jako výplň mezi reportážemi. Novinek se však nedostávalo a někdo očividně považoval za užitečnější pouštět zprávy neaktuální, než nepouštět žádné. Rušilo to můj oblíbený pořad o vojenských strategiích.

Letargie vládla společnosti, mě nevyjímaje. Já byl letargie král. Ani jsem tu televizi nevnímal. Myšlenky mi neuspořá-

daně hopsaly v hlavě, příliš rozdováděné, než aby je mělo smysl chytat. Pokoj z větší části halila tma, jen obrazovka do ní metala barvy a zvuky jako agresivní opilec na konci večírku.

Neklamné znamení tvůrčího bloku.

„Hul, nebo z tebe zežloutnu," zaznělo mi za uchem. Lekl jsem se, až jsem sebou cuknul. Úplně jsem zapomněl, že tu pořád je. Oto Lešek, můj vlezlý soused. A tak trochu i kamarád.

On, jeho matka a já jsme zůstali jako jediní nájemníci na patře, takže se mu nedalo vyhnout. Často u mě zevloval a já si na něj částečně zvykl a zčásti jsem nikdy nenašel sílu poslat ho pryč. Ale mělo to i své výhody. Má přítelkyně Otou nanejvýš opovrhovala a čím víc času jsem trávil s ním, tím méně času jsem pak musel trávit s ní.

Podal jsem Otovi jointa, směs tabáku, marihuany a albuterolu. Nedočkavě si jej vsunul mezi rty a našpulil tváře. Vypadal u toho jako sysel.

„… svět venku je krutý a neúprosný. Stalo se to, čeho ses nejvíc bál? Myslíš si, že už nic nemá smysl? Nevzdávej se! Potkalo tě štěstí v neštěstí! Ve Žlutých domech najdeš nový domov! Vyškolený personál ti splní každé přání. Luxusní pokoje, bary, kina, bazény a wellness se ti postarají o rozptýlení. A to všechno zdarma! Neztrácej naději, zkus Žlutý dům a třeba zrovna ty budeš ten, díky kterému najdeme lék!"

„Já se po cyklu reklam vracím k Valdemaru Janskému, poloprofesionálnímu astrofyzikovi, který jako první objevil Janského přímky, jak je sám pojmenoval. Valdemare, řeknete nám o těchto paprscích, které jsou předmětem mnoha diskusí, něco víc?"

„Ano, Marku, rád. Jak jistě všichni víte, nebo jak jste i někteří spatřili na vlastní oči, čas od času se na obloze objevují tenké

bílé paprsky, připomínající jakési lasery. Říct ‚na obloze' vlastně není přesné, neboť tyto paprsky vždy – alespoň na základě mého pozorování – začínají či končí svou dráhu na zemském povrchu. Je těžké je zachytit, protože se objevují na různých místech po celém světě po dobu jen zlomku vteřiny."

„A co říkáte na oficiální zprávu vydanou čínskými vědci, kteří paprsky rovněž zachytili radioteleskopem FAST, a s kterou se ztotožnili i vědci z mezinárodní Evropské jižní observatoře ESO? Pokud je budu parafrázovat, tvrdí, že jevy způsobují elektrické výboje mezi ionosférou a litosférou a jsou čím dál častější kvůli stále sušššímu povrchu naší planety. Prý je přirozené, že kvůli úbytku vody se tvoří více bouřkových mraků a za vznik těchto úkazů vlastně může stále nestabilnější a měnící se počasí."

„Nemám pro to důkaz, ale jsem přesvědčen, že je tato teorie mírně řečeno mylná. Tyto paprsky nemohou být přírodního původu už jen kvůli jejich struktuře. Už jste někdy viděl rovný blesk?"

„Vy tedy tvrdíte, že jsou tyto paprsky umělého původu?"

„Přesně to tvrdím, Marku."

Dveře cvakly a dovnitř vstoupila hubená blondýna. Dvěma prsty svírala lesklý počítač, v levé ruce dvě igelitky s kulatým logem.

„Teo?" vykřikla, jako by mě přes chodbu v obývacím pokoji neviděla. „Mám pro tebe překvapení. Budeš valit bulvy." Rozsvítila, tašky upustila na plovoucí podlahu. Kabát z psovité šelmy pověsila na malířský stojan. Říkal jsem jí snad stokrát, aby to nedělala.

Hlavou se mi mihla vzpomínka na naše první setkání. Přišla pod záminkou koupi jednoho z mých obrazů, ale když jsem ji pustil dovnitř, plátna přelétla pohledem lho-

stejným, bez zájmu. Mnohem více se soustředila na mě. Být to kdokoliv jiný, urazil bych se. Ne však u ní, ne při střetu s uhrančivýma, černě obkrouženýma očima zúženýma do úzkých škvír. Dívali jsme se na sebe a mlčeli. Nemuseli jsme vyslovit jediné slovo, a přesto jsme věděli, že nás k sobě svedly síly přírody a osudu stejně elementární jako síly protilehlých magnetických pólů. Byla jako esence života, dokonalý originál, vzor všech kopií. Moje múza a nejvyšší výzva, protože její krása nešla polapit, ani do umění uzamknout.

Dnes, po dvou letech, už vím, že vnímání krásy funguje trošku jinak. Jistě, fyzicky byla snad ještě půvabnější než dřív a občas se mi zadařilo zahlédnout ji tímhle objektivním pohledem, ale s tím, jak jsem poznal, co leží pod povrchem, jako by to prosáklo ven a já ji už tak oslnivě krásnou neviděl. Myslím, že když je odporný člověk krásný, krásně si to odporuje.

„Čemu se uculuješ? Těšíš se na překvapení?“

Právě naopak. Její překvapení většinou znamenaly nechtěné laskavosti nebo rovnou povinnosti. Jako bytové doplňky, které zabíraly místo nebo kurz kreativního myšlení, o nějž jsem nestál.

„Fuj, tady je smrad. Proč nevyvětráš?“ zeptala se a až nyní jako by si všimla souseda.

„Ahoj Tayro,“ hlesl Ota zasněně. I slepý by si všiml, že ji přinejmenším miluje.

„Můžeš nám dát chvilku?“ obrátila se na něj. Na sobě měla vypasované šaty z tvídu a bílé podkolenky. Vypadat dobře se snažila za všech okolností.

„Jasně, žádný problém. Ale…,“ podíval se na mě Ota váhavě, „máma mě takhle nesmí vidět.“ Rychle pustil nedopalek do talíře na vrchol hromádky.

„Tak vypadneš už?“ vybafla netrpělivě. Otou sice opovrhovala, ale většinou ji bavilo si s ním pohrávat. Dnes však ne.

Když se za ním zabouchly dveře, posadila se mi na klín a položila mi ruce za krk. „Zítra se necháme očkovat. Sehnala jsem pro nás vakcíny,“ zamlaskala sladce, jako by jí slova na jazyku cukernatěla ve fruktózu. „Jaká jsem? Jak moc mě miluješ?“ Nakrčila nos a přivřela víčka.

„Vakcíny?“ sykl jsem. Kyčelní kostí mi nepříjemně tlačila do slabin. „Není to pro mě trochu zbytečný? S nikým se nestýkám, od koho bych se nakazil?“ nezdálo se mi to. „A vůbec, kde jsi na to vzala peníze? Prodala jsi snad byt… a byty všech svých přátel?“

Seskočila mi z klína, jako bych nakažený už byl.

„Ty nevděčnej hajzle…,“ začala a v očích se jí zalesklo.

„Počkej, Jano,“ zvýšil jsem hlas a zvedl paže v obranném gestu. „Nebuď hysterická.“

„Neříkej mi Jano!“ zaprskala, „Mé umělecké jméno je Tayra.“

„Tvé umělecké jméno zní jak pseudonym kurvy.“

To jsem neměl říkat.

„Závidíš mi můj úspěch?“ pochodovala po pokoji tam a zpátky, až příliš blízko mých rozdělaných prací. „Je jenom tvoje chyba, že si tu s Otou honíš péro, místo abys dodělal nějakej obraz a postavil se na vlastní nohy. A když k tobě přijde kupec a má vážný zájem, tak ho odmítneš. Takových peněz, co nabízel!“

„Vždyť víš, že Coloresta nikdy neprodám,“ zamumlal jsem.

„Protože seš pitomec. Moje kamarádky chodí s úspěšnými umělci na úrovni, jen ten můj musí bejt takovej…“ Nemohla najít slovo a chtěla vzteky kopnout do jednoho

z obrazů opřených o zeď – naštěstí si včas uvědomila, co dělá, a stočila polobotku s módní přezkou do dvířek staré knihovny. „Já ti nosím jídlo až pod nos, starám se o tvoje zdraví, a ty mi to takhle oplácíš."

Vztek z ní pomalu vyprchal, další fází byly slzy. Zhroutila se na pohovku a začala natahovat. „Abys věděl, mám v branži známosti, a ty vakcíny jsem dostala zadarmo."

Jistě, určitě od toho osolárkovaného zazobance Richarda. Tušil jsem, že mu za ně zaplatila víc než dost. Jen ne penězi.

„Já to tak nemyslel, promiň mi to," vydal jsem se cestou nejmenšího odporu. Nesnášel jsem, když dělala scény. „Pro mě za mě se můžeme jít nechat očkovat."

Pomohlo to. Krize zažehnána, problém vyřešen. Mohli jsme se věnovat krabičkám s čínskými nudlemi. Navzdory povzbuzujícím látkám v organismu mi nějak nechutnalo a musel jsem se nutit, abych do sebe dostal pár soust. Jana se mezitím vrhla na druhý chod.

Jídlo měla ráda a před časem to na ní začínalo být znát. Potom náhle zhubla a byla štíhlá, ať snědla cokoliv. Myslela si, že nic netuším, ale jednou jsem jí nahlédl do mailů a zjistil, že si nechala implantovat upravený druh tasemnice. V modelingové branži to teď frčelo. I to byl jeden z důvodů, proč náš sexuální život za moc nestál. Vždy, když jsem se k ní přiblížil, představil jsem si bledé článkovité tělo hada pulsujícího v jejích střevech.

„…utichají poslední boje, a tak se zdá, že se Válka o vodu konečně stává minulostí. Tentokrát snad už definitivně. Rusko, které ovládlo technologii ultra efektivního tání ledu, a Čína, která rovněž našla způsob, jak překonat vodní krizi, se zavázaly sdílet své nástroje v bilaterální dohodě zvané Poslední kapka…"

*

„Jak to můžeš pořád poslouchat? Vždyť je to tak depresivní. Na kanále Móda ukazují novou podzimní kolekci od Bacobse, přepneš to?“ zeptala se mezi sousty. Poslechl jsem.

0.1 DRŽET HUBU, KROK A NÁKUPNÍ TAŠKY

Tu noc u mě Jana nespala, ale druhý den ráno se pro mě stavila a společně jsme se vydali vstříc moderním budovám farmaceutické společnosti Biopharm.

Vyhrnul jsem si rolák až ke krku a vstoupil do zamračeného, sychravého dne. Těch pár slunečních paprsků, které propustily mraky k zemi, se odráželo od zaprášených a posprejovaných výkladů obchodů a od Skleněného mostu dál po řece. Vítr vláčel po ulici igelitky a kutálel kelímky z fastfoodů. Až na pár postav a převrácených kočárků působila třída opuštěně. To nebyl nijak výjimečný pohled.

Žluté smrti se dařilo v urbanistických oblastech nejlépe. Města se stala pastmi pro chudé, bohatí prchli na slunečný venkov do bezpečí vil a chalup s vlastním zdrojem vody, my ostatní jsme tu zůstali ve stínech mezi věžáky. Ceny bytů se propadly na dno, dřív nedostupné penthousy ve výškách si dnes nikdo nechtěl pronajmout už ani jako karanténní jednotky pro nakažené.

Přešli jsme ulici. Semafory stále fungovaly, křižovatkou sem tam projelo auto, pravděpodobně zásobovací. Čekali jsme na tramvaj, rovnou naproti rohové kavárně, kde jsme se kdysi s přáteli scházeli. Dnes už tam nezbylo nic, místo kávovaru visely plesnivé hadry, obklopené židlemi otočenými nohama vzhůru.

Nastoupili jsme do tramvaje a usadili se ke straně. Všichni se mačkali u oken, aby se vyhnuli těm uprostřed, kde se dle rozšířeného předsudku snadněji držela nákaza. Tramvaj se kývala, plná mlčenlivých tváří.

Jana podrážděně zašeptala: „Nikdo už tady ani nemluví. Všichni jenom čekají, až umřou." Přišlo mi to trochu přehnané, ale jenom trochu.

Z pěti zastávek jsme tři jeli kolem komplexu Žlutého domu. Ve skutečnosti žlutý nebyl, jen jej tak nasvítili. Při pohledu na ostře hranaté, bezútěšné stavby jsem se smutně pousmál. Ať zněla propaganda sebelépe, pořád zůstávalo zjevnou skutečností, že pozemky ohraničoval třímetrový plot.

Vystoupili jsme přímo k prosklené, oslnivé budově, mocnému obru, který hrdě, avšak marně chránil svět lidí. Přes recepci jsme se nasměrovali k výtahu.

V čekárně seděla matka, která až freneticky zkoumala žíly na rukou své dcery. Levou paži, pak pravou a znovu levou, hledajíc náznaky slábnoucí kůže. Žlutá nemoc se většinou dětem vyhýbala, ale stoprocentní nebylo v této době prostě nic.

Přestože krom těch dvou už nikdo další nepřišel a přestože jsme byli objednaní, čekali jsme na příjem přes hodinu. Některé věci prostě ani pandemie nezmění.

Nechali jsme si načíst identifikátory a instruováni neosobním hlasem z reproduktoru, absolvovali jsme všechna možná i nemožná vyšetření. Nikdy jsem tolik lékařských přístrojů neviděl, natož abych do nich strkal hlavu, údy, nechal se od nich bodat, měřit, vážit a komandovat. Prošli jsme kompletním screeningem a dlouhé hodiny strávili v obležení EKG, RTG, ECHO, MR, PET scanu a dalších zkratkami maskovaných strojů, aniž by nám bylo vy-

světleno, proč jsou tak důkladná vyšetření nezbytná. Tušit, co všechno mě bude čekat, tak lehce bych se Janě nevzdal.

Konečně muž v uzavřeném bílém obleku vyjmul z mrazicího boxu ampule a vpravil nám do žil odporné množství poloprůhledné kapaliny. Látka do nás vtekla a mně se po těle rozlilo nepříjemné mrazení.

„Nezapomeňte, že po očkování musíte každý druhý den navštěvovat specialistu na postvakcinační farmakovigilanci," upozornil nás doktor odměřeným tónem. „Reakce těla je u každého trochu jiná, a pokud by se vyskytly komplikace, chceme je zachytit včas."

To znělo jako něco, co jsem měl věděl dřív. Pohlédl jsem na Janu, která znuděně zkoumala své nehty.

„Neboj, je to jen formalita," položila mi dlaň na rameno. „Richard říkal, že to je standardní postup. Prostě půjdeme k doktorovi a necháme si párkrát zkontrolovat tlak nebo tak něco. No problem."

Každý jsme obdrželi po kartičce s jediným vytištěným slovem – „Specialista" – a telefonním číslem na druhé straně. Každý s jiným.

Pak nás zdvořile vykázali ven.

Než jsme stihli vyjít z budovy na ulici, už jsem byl na půl cesty to celé pustit z hlavy. V účinnost imunizační látky jsem beztak nevěřil. Pokud farmaceutický holding hlásal třetinovou úspěšnost vakcinace, překládal jsem si to jako desetinovou. Smutné nesmutné časy, vždycky se našel někdo, kdo se na nich nestyděl namastit si kapsy.

„Poslyš, Teo, víš, jak jsem se nalítala, když jsem pro tebe zařizovala tu vakcínu?" nadhodila Jana, zatímco jsem jí pomáhal po schodech do tramvaje.

„Jo. Asi ses dost zapotila."

„Co tím myslíš?"

Kůže na čele se jí zvrásnila, jako když se štíty římské legie semknou v obranné formaci.

„Co chceš, Tayro?“ rezignoval jsem a posadil se. Ve voze se tísnilo nezvykle mnoho lidí, možná i přes dvacet. Byl jsem z nich nervózní.

„Víš, říkala jsem si, že by od tebe bylo milé, kdybys mi za to koupil něco hezkého. Včera jsem v MyNature viděla úplně překrásný sobolí kožíšek a hned jsem věděla, že ho prostě musím mít…“

Jistě, na první pohled by se Jana mohla zdát povrchnější než pozlacená korunka královny krásy, ale dnes už se některé věci vnímaly jinak. Kdokoliv toužil uchovat si zdravý rozum, musel čas od času odsunout starosti o základní potřeby a dopřát si trochu rozptýlení. Někdo jej nacházel v dýmu trávy, někdo se snažil v malbách existenčního expresionismu zachytit čiré zoufalství, někdo nacházel dopaminovou dávku v marnivém luxusu. Občas jsem měl pocit, že jsem takovým rozptýlením pro Janu i já.

„Dobrá, až něco prodám, koupím ti ho,“ odpověděl jsem, jak se ode mě očekávalo a předstíral jsem, že se dívám z okna.

„Vážně? Ty jsi nejlepší!“ Políbila mě na tvář.

Kdosi zakašlal, oba jsme se i s ostatními ze zvyku otočili. Avšak jednalo se jen o obyčejný kašel.

„A máš i veliké štěstí, protože jsem ti sehnala kupce na Coloresta,“ doplnila Jana.

„Coloresta v žádném případě.”

„Proč držet něco, co ti stejně k ničemu není?“ otázala se a hned zvedla ruce. „Počkej, počkej, nerozčiluj se. Řekl, že je ochoten nabídnout velkorysý obnos. Je velkým sběratelem tvého dědy. Jen se podívá a řekne částku. Pokud nebudeš souhlasit, nemusíš ho prodat.“

„Určitě? Nic jsi mu neslíbila?“ ověřoval jsem si.

„Přísahám.“

„Dobrá,“ řekl jsem po chvíli hraného přemýšlení. V žádném případě jsem obraz prodat nehodlal.

„Výborně. Staví se u tebe ve středu, tak si trochu ukliď.“

V tom se z přední části vlaku ozval křik. Zvuk eskaloval v řev stále více lidí. Jana se hned postavila do uličky a já se také přizvedl, abych lépe viděl. Postarší žena se s hrůzou ve tváři řítila směrem k nám. „Žlutá smrt! Žlutá smrt!“ ječela. Proběhla uličkou a vrazila do Jany tak zprudka, až obě spadly na zem. Instinktivně jsem jí podal ruku a vytáhl ji zpátky na nohy. Postavil jsem se před ni, abych ji aspoň částečně kryl vlastním tělem. Tramvají se šířila panika a dav se prodíral na druhý konec.

Až vpředu zůstal jediný muž. Dříve elegantní oblek byl uválený a zmačkaný, bílá košile nesla stopy zaschlé krve a kravata mu visela kolem krku povolená jako právě nasazená oprátka. Pokožka muže měla nezdravý nádech pískové barvy jako při žloutence či jiném onemocnění jater.

Lidé se těsnali ke dveřím, padali na sebe ze schodů. Konečně někdo stiskl pohotovostní tlačítko a tramvaj začala brzdit.

Nemocný muž vstal a vycenil zuby. Vydal se k nám.

Na okamžik zavládlo téměř dokonalé ticho – jako když moře zadrží dech a stáhne vodu zpět předtím, než udeří vlna.

„Bu!“ vyštěkl v grimase mísící posměch, bolest a nenávist.

Postavil jsem se, ale místo abych se s ostatními dral ke dveřím, jsem na něj s odporem a fascinací zíral. Široká paleta emocí v jeho tváři byla něčím, co stálo za zapamatování. K vyobrazení.

Cítil jsem, jak mi srdce buší až v krku, ale zároveň jsem věděl, že když podlehnu panice, strhnu s sebou i ostatní. Musel jsem zůstat klidný. Aspoň navenek.

Nejen klidný, uvědomil jsem si – situace vyžadovala víc než to. Odhodlal jsem se a rozešel se vpřed.

Tramvaj se škubnutím zastavila a dveře se otevřely. Dřív, než se k nám nakažený stačil přiblížit, jsme vyskákali ven.

Fyzicky Jana nevykazovala žádné známky zranění, událost ji ale vykolejila. „Nevěřila bych… na vlastní oči…," opakovala šeptem poněkolikáté, když jsme na křižovatkách náhodně odbočovali a ztráceli se v ulicích.

Odvážili jsme se zastavit a popadnout dech. Objali jsme se. Jana se přestala třást. Setrvali jsme jeden druhému v náručí, dokud si nevšimla špinavé šlápoty na kostýmku a nerozvzlykala se.

I mě to vyvedlo z míry, i když docela jiným způsobem.

Když mi bylo dvanáct let, stal jsem se svědkem nehody. Přes ulici stavěli bytový dům a silný vítr v horních patrech uvolnil špatně upevněnou vzpěru. Na starce, který venčil pudla dole na trávníku, spadla dvoutunová stavební tiskárna. Zarazila jej do hlíny i s tím psem. To byl jediný bezprostředně dramatický zážitek v mém překvapivě všedním životě. Ne že bych si stěžoval, nepopiratelnou skutečností však zůstávalo, že mě hrůzná zkušenost posílila. Dozvěděl jsem se, že se konstituce mého já pod tlakem nerozpadne, ale naopak zatvrdí. Má mysl se zkoncentruje pouze na to důležité. Něco se tehdy stalo, něco mělo význam, něco odvrhlo nepodstatné a povrchní. Tehdy jsem začal malovat a tehdy jsem také maloval s největší vášní.

Něco podobného jsem cítil i nyní. Cosi mi rozproudilo krev v žilách, okysličilo mozek, rozšířilo obzor, doplnilo energii, potlačilo strach.

*

Janu jsem odvedl k sobě do bytu. Připadalo mi až zvláštní, jak přirozeně se struktura našeho vztahu změnila. Já byl ten silnější, s myslí čistou a bystrou, připraven činit rozhodnutí a stát si za nimi. Jana se spontánně podvolila, panovačný odstín její povahy ustoupil do pozadí. Společně prožité vypětí nás sblížilo a zasloužilo se nám o pár klidných dnů a vzrušujících nocí.

O týden později jsme seděli s Janou a Otou před obrazovkou, hráli populární celoživotní strategickou onlinovku *Never For Ever* a cpali se kuřecími pomfrity. Do toho se popíjelo, pokuřovalo a po dlouhé době se v chodbách činžovního domu ozýval smích. Přestože Janu trápily migrény, sršela štěstím z nového luxusního kožichu. Ota byl také šťastný, že může pobývat v přítomnosti Jany a okukovat její dlouhé nohy v krátkých šortkách, a taky proto, že jsem mu vrátil peníze, které jsem si u něj napůjčoval. Opět nás zasypával podrobnostmi o svém plánu na útěk na venkov – plánu, o němž jsme všichni tušili, že nikdy neuskuteční. A já? Mě při každém pohledu na prázdný obdélníkový obrys na zdi bodaly ostny stesku, jež ale hravě tupil dobrý pocit ze správného rozhodnutí.

Nakonec jsem obraz prodal, a dokonce byl i na své rozhodnutí hrdý.

Proč jsem se tomu vůbec bránil? Šlo snad o vzdor vůči Janě, jakousi snahu udržet si alespoň špetku důstojnosti? Nebo o ješitně-paranoidní obavy z toho, že jen já dokážu obraz náležitě ocenit, že v něm nikdo neuvidí to, co já? Tak či tak jsem na celou situaci nahlížel ze špatného úhlu.

Oči mi otevřel až incident v tramvaji. Čím více jsem vzpomínal na tvář nemocného muže, tím více jsem si uvědomoval, co že se skrývalo pod výrazem výsměchu a pohrdání: touha žít. Ten člověk se nesmířil se svým koncem, nestačil se na něj připravit. Cosi důležitého, co toužil ve svém životě vykonat, dosud nevykonal.

Čím více jsem nad tím přemýšlel, tím víc mi docházelo, jak je mé vlastní uvažování rigidní. Konec mohl přijít kdykoliv – a co dělám já? Jenom čekám, až se tak stane? A co pak bude s mými malbami? Spálí je se mnou v obrovských pecích velkoobjemových krematorií? Nebo skončí v aukci a následně někde na zaprášené půdě městské knihovny? Ne, to jsem nehodlal dopustit. Proto jsem trval na podmínce v prodejní smlouvě – Colorest musí být vystaven na veřejně přístupném místě, abych se na něj kdykoliv mohl přijít podívat.

„Asi puknu, jak jsem si napral teřich." Hodil jsem kůstku od kuřete obloukem do haldy zmuchlaných obalů. „Ale přesto mě chuť ještě nepřešla."

„Některé fastfoodové řetězce do koření přidávají ghrelin, hormon hladu. O tom jste neslyšeli? Byl kolem toho celkem povyk," přidala k dobrému Jana a dál ohlodávala stehno.

„Hlavně že tam nepřidávají hormon výčitek. To by mě naštvali," ušklíbl jsem se a přistihl se, že z ní nedokážu spustit oči. Opět mi připadala krásná a žádoucí a náhle jsem se nemohl dočkat, až spolu budeme sami.

Ota se sklopenýma očima podal Janě kalíšek s omáčkou.

K mému překvapení se na něj Jana usmála a pro omáčku se natáhla. Přitom se jí vyhrnul rukáv a odhalil zápěstí protkané sítí vystouplých žil podobných těm, jaké měla

Otova matka. Na mladé vysokooktanovými tělovými mléky udržované pleti působily nepřirozeně. Jana vykřikla a s hrůzou si rvala rukávy až k loktům. Vystouplé žíly se vinuly po celých jejích předloktích.

Dobrá nálada a pečlivě budovaná atmosféra pohody se rázem rozsypala na prach, který dosedl na pokoj a zadusil veškeré zárodky naděje. Zůstalo jen ticho dufící neštěstím.

Ota vyskočil, položil dlaně před sebe a začal couvat až skopával obrazy a prázdné lahve od piva. „To ne… je mi to líto… zůstal bych… ale musím…“ Mumlal jedno přes druhé a pak vyběhl ze dveří, ani je za sebou nezavřel.

Jana nemohla od svých rukou odtrhnout pohled. Vyvalené oči, otevřená ústa, obličejové svaly pokroucené v šoku a odporu. Nadechla se, protože dýchat úplně zapomněla, a to ji probralo. Otočila se ke mně, upřela na mě ty své velké zelené oči a konstatovala: „Tak a je po mně, Teo.“

Vyřčená slova se vznášela mezi námi, klouzala prostorem na vůni grilovaného masa, a ne a ne se rozplynout. Pouhou svou existencí mezi nás zarážela klín, rozdělovala nás, rozdělovala svět na ten pro živé a na ten pro ty ostatní. Nezáleželo na tom, co řeknu nebo udělám, slova zůstávala pravdivá. Věděl jsem to, i když jsem tomu zároveň nemohl uvěřit. V náhlém popudu (hlavně se nezachovat jako Ota, hlavně nedat najevo ani sebemenší známku znechucení…) jsem se zvedl a pokusil se ji obejmout.

Neupřímné gesto prohlédla a odstrčila mě surověji, než bylo nutné. Zprudka dýchala, nozdry se jí rozšířily, sklouzávala k hysterii, to už jsem dokázal poznat. Během chvíle zcela ztratí kontrolu a začne běsnit. Možná by se jí ulevilo, možná by to tentokrát přineslo užitek, jenže já nedokázal být tím, na koho bude hněv směrovaný. Ne v tuto chvíli.

Musel jsem něco udělat. Něco zásadního. Ihned.

Sám jsem nevěděl, kde se to ve mně vzalo, ale sevřel jsem ji za ramena a zatřásl s ní, až se jí zakymácela hlava. „Dost!“ vykřikl jsem, až se zvuk odrazil do chodby a dál dolů po schodech.

Zabralo to, záchvat ji přešel. Vzhlédla ke mně, spodní víčka plná slz. Viděl jsem ponížení, nedůvěru, snad i nenávist. Ne ale strach.

„Jdeme za tím specialistou,“ zavelel jsem rázně.

0.2 POKUD MŮŽE BÝT HŮŘ, PAK JEŠTĚ NENÍ NEJHŮŘ

Centrum L-22 bylo komplexem administrativních budov, které dlouho zely prázdnotou, stejně jako divadla, kina, obchodní centra a podobná zařízení k volnočasovým aktivitám, kde se shromažďovali lidé. V budově před námi původně sídlila firma specializující se na výzdoby večírků. Někdo z ní jednoduše sundal neonové logo Vibes & Sparkles a místo něj zavěsil krátký nápis L-22 jako piktogram označující výskyt moru.

Informační terminál načetl naše otisky prstů a odkázal nás dlouhými, ztichlými chodbami ke kanceláři označené cedulkou *prof. MUDr. Květoslav Jemný.*

Vysoký štíhlý muž pokročilejšího věku se hrbil nad kancelářským stolem a cosi zapisoval na interaktivní desku. Melodický tón jej upozornil na naši přítomnost, vzhlédl a vstal. Dlouhý bílý plášť mu táhl ramena dolů, jako by svou vahou symbolizoval břemeno odpovědnosti spojené s jeho funkcí.

Pozdravil a podal nám ruku v elegantní letní rukavici. Nebylo na tom nic zvláštního, každý nosil rukavice – gesto nedůvěry, jež se přirozeně zrodilo se žlutou smrtí. Doktor Jemný měl však navíc inteligentní respirátor a dva stejné podal i nám hned potom, co nám pokynul, ať vstoupíme.

Vzhledem k celkové rozloze komplexu jsem kancelář čekal větší. Malá místnost nepůsobila mučivě stísněně jen

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Žlutá smrt**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.